

ЗНАМЕНИТЕ

ЋУПРИЧАНКЕ

Босиљка Јанић

(1869-1936)

Потиче из знамените породице Цицар Јанка Поповића, јунака из времена Првог српског устанка, који је игром случаја преминуо у Ћуприји 1833. године и сахрањен у порти манастира Раваница. Његова упука Босиљка рођена је у Ћуприји, где је завршила основну школу, док је Вишу женску школу похађала у Београду.

Удала се за Голуба Јанића, родом из Маврова у Македонији, некадашњег ренџеријера и својевремено једног од најбогатих људи српске престонице. У преткумановској Србији био је један од најистакнутијих духовних вођа у борби за ослобођење јужних крајева. Касније је помагао, како духовно, тако и материјално, и напредак ослобођених крајева. Учествовао је у српско-турском рату 1876-1878. године. Умро је у ослобођеном Београду 1918. године.

Босиљка је цео свој животни век посветила помагању сиротиње и обнављању цркава и манастира. Тако је поклоном од 50.000 динара основала Задужбину Самуила и Голуба Јанића при Филозофском факултету и Учитељској школи у Скопљу, чија је намена била награђивање светосавских темата који су обрађивали историјска питања Јужне Србије. Умрла је 2. фебруара 1936. године у Београду. Својим тестаментом основала је Задужбину Самуила и Голуба С. Јанића при Српској краљевској академији у Београду, завештавши имовину у вредности око седам милиона динара, с наменом да се из прихода тога имања подижу школе и учитељски станови у Јужној Србији, првенствено у срезу гостиварском и осталим срезовима тетовског округа.

Истим тестаментом основала је и Фонд Софије, Самуила и Босиљке Голуба С. Јанића. За ово оснивање завештала је имовину у вредности од милион петсто хиљада динара, са наменом да се из приходата Фонда одевају сиромашна деца - ђаци основних школа у Јужној Србији, првенствено са територије ослобођене од Турака после балканских ратова 1912-1913. године. У тестаменту је наглашено, уколико Српска краљевска академија наука не подигне ни једну школу у року од три године после пријема легата, Академија је дужна да целокупну имовину покојне Босиљке преда Одбору Фонда Софије Самуила и Босиљке Голуба С. Јанића.

Ова знаменита Ћупричанка по рођењу била је добротворка десетина националних и локалних удружења, женских организација широм Југославије. Никада није заборавила родну Ћуприју. Често је великим новчаним прилозима помагала Женске подружину у Ћуприји и Женску запатеку школу која је постојала у међуратном периоду. У одашњој штампи је забележено да је после провале у цркву Светог Ђорђа у Ћуприји 1935. године, када је покрадена свештеничка одежда, управо госпођа Боса Јанић послала вредну повчану помоћ ћупријској цркви за куповину нове.

ЗНАМЕНИТЕ

ЋУПРИЧАНКЕ

Далиборка Стојић

Далиборка спада у ред најпознатијих и највољенијих жена социјалистичке Југославије. По занимању је теоретичар књижевности и пише поезију. Бавила се музиком, глумом, моделингом и шоу бизнисом. Рођена је у Ћуприји 1944. године у чувеној чешкој колонији у непосредној близини Фабрике шећера. И сама је потомак вредних Чеха који су живели и радили у Ћуприји. Основну школу и Гимназију, Далиборка је завршила у родном граду. Као дете бавила се многим спортовима, што је у Ћуприји опог времена било сасвим нормално, будући да је популарност спорта код младих генерација константно расла. Касније се преселила у Београд и уписала Филозошки факултет.

За Далиборкину каријеру и живот уопште, пресудна је била чувена 1968. година. У години великих студентских протеста у Европи и Југославији, у којима је и Далиборка учествовала, догодили су се несвакидашњи моменти. Те године је учествовала и победила у Избору за мис Југославије одржаном у хотелу Палисад на Златибору. Исте године представљала је своју земљу на такмичењу за најлепшу жену света, популарном Miss Universe, одржаном у Мајамију, на коме је награђена ласкавом титулом мис фотогеничности. Занимљиво је да је ово било прво такмичење за мис света на коме је Југославија учествовала.

После овог успеха, Далиборкина популарност у Југославији је непрестано расла. Најпре се опробала у кинематографији. Играла је главну улогу у филмском остварењу Пресађивање осећања из 1969. године, да би се затим појавила у мањим епизодним улогама попут ТВ серија Професионалци. Образ уз образ, Седам плус седам, Свију ерца миленици и др.

Да је поседовала и раскопан таленат за музику, Далиборка је показала већ те чувене 1968. године када је за ППР РТС снимила плочу са популарним хитовима „Лолита“, „Луда сам због вас“, „Земља коју ћу пронаћи“ и „Све има свој крај“. Своју музичку каријеру је наставила наступајући у музичкој групи Оне и они. Овај занимљиви музички састав основан 1970. године многи називају југословенском верзијом ванвременске групе Абба. Поред Далиборке, овај изузетно популарни квартет чинили су Миња Субота, Лидија Кодрич и Жарко Данчучо (испрва Боба Стефановић). Оне и они су дути низ година били у врху популарности југословенског шоу бизниса. Наступали су широм Европе и између осталог, имали турнеју по Совјетском Савезу, што је врло малом броју иностраних музичких састава пошло за руком.

После распада ове музичке групе осамдесетих година, Далиборка Стојић је наступала самостално и снимила неколико музичких албума за ППР РТС. Неке од њених најпознатијих нумера су: „Хеј момо убава“, „Кисе су слутиле наш растамак“, Песмо, љубави мој“ и др. Заједно са чувеним Мићом Орловићем и Дуњом Лапо водила је музички фестивал „Београдско пролеће“.

Почетком овог века Далиборка се повукла из јавности и посветила књижевности. Њена прва збирка песама „Лутка која говори“, објављена је 2017. године. Да је изузетно квалитетна и популарна говори и чињеница да је за њу рецензију написао академик Матија Бећковић. Објавила је још две збирке песама: „Вук од сребрне кисе“ и „Привидна даљина“.

Најлепша Југословенка свих времена, мултиталентована Далиборка Стојић много је више од лепотице, певачице и тв водитељке. Била је и остала икона југословенске поп културе и жена која је у свакој прилици са поносом истицала своје порекло.

ЗНАМЕНИТЕ

БУПРИЧАНКЕ

Даница Јоцић

(1909-1961)

Даница Дана Јоцић је била глумица и оперска певачица. Рођена је у Буприји децембра 1909. године. У родном месту је завршила основну школу и Гимназију, после чега је школовање наставила у Београду. Певање је усавршавала на Музичкој академији у Минхену. Први познати ангажман имала је у булеварском позоришту под управом Мике Ристића, које је радило у башти чувене „Рибнице“.

На сцену Народног позоришта у Београду први пут је ступила октобра 1929. године у комаду Мистериозни Камић аутора Јосипа Кудушића. Убрзо је отишла у Ниш и приступила тек основаном Народног позоришту Моравске бановине под управом Роберта Матијевића. До краја Другог светског рата радила је у Народног Позоришту Дунавске бановине у Пожаревцу, у глумачкој трупи београдског малог позоришта Душана Животића, у путујућем београдском врачарском позоришту Петра Милосављевића, у Народног казалишту у Осјеку и Народног позоришту у Бањалуци. Од 1945. до 1947. наступала је у Сарајеву, да би затим отишла у Ужице где је завршила професионалну каријеру.

Активно је деловала и као глумица и као певачица. Квалитетно је тумачила карактерне улоге, али се њен изражајни мецосопран могао најбоље чути у певачким партијама. Остварила је следеће улоге: Ђидета (М. Беговић, Американска јахта у Сплитској луци), Петра (Ј. Веселиновић, Д. Брзак, Ђидо), Стојна (М. Петровић, Чучук Стана), Васка (С. Сремац, Зона Замфирова), Есмералда (В. Иго, Звонар Богородичине цркве), Агнеса (В. П. Катајев, Милion мука), Скамполо (Д. Никодеми, Скамполо), Ружа (Љ. Петровић, Девојачка клетва), Кошгана (Б. Стапковић, Кошгана), Јелка Чизмићева (Е. Тот, С. Дескашев, Сеоска лоза) и др.

ЗНАМЕНИТЕ

ЋУПРИЧАНКЕ

др Драгица Поповић Шећеров

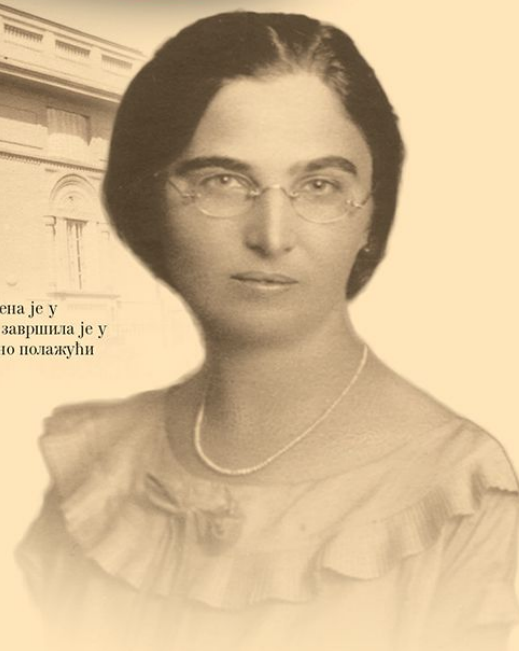
(1893-1960)

Једна од ретких жена лекара у Ћуприји између два светска рата била је др Драгица Поповић Шећеров. Рођена је у Банатском Крестуру 8. јула 1893. године од оца Александра и мајке Јелисавете. Четворогодишњу основну школу завршила је у родном месту, а наредна четири разреда у Вишој девојачкој школи у Сегедину. Средњу школу је завршила вапредно полажући предмете из седмог и осмог разреда у Новом Саду, Бечу и Будимпешти.

После завршене средње школе, 1912. године уписала је Медицински факултет у Будимпешти. Крхког здравља, Драгица се током студија два пута разбољевала од туберкулозе. Лечила се у Давосу у Швајцарској и крајем 1919. године наставила студије медицине у Прагу. Дипломирала је 1921. године после чега се вратила у родно место, које је по завршетку Првог светског рата ушло у састав југословенске државе.

Прва служба (стаж) др Драгице била је у болници у Бечкереку, после чега 1922. године прелази у Београд у II интерну клинику. Врло вредна и даровита, била је унапређена у асистента на Медицинском факултету у Београду 1924. године. Док је радила на II интерној линици упознала је младог лекара др Жики Поповића, са којим се 1924. године венчала.

Са својим супругом, др Живојином Поповићем 1926. године долази у Ћуприју. Пошто је убрзо по доласку у град на обали Мораве, др Жика постављен за управника болнице, др Драгица је постала шеф Интерног одељења исте болнице. Истовремено је била и шеф Инфективног одељења основаног 1920. године. Захваљујући њој, у склопу Интерног одељења отворена је нова модерна клиничка лабораторија. Упоредо са послом у болници, др Драгица је радила и приватну праксу. Тако је било до 1928. године када је постала општински лекар. Ова лекарска функција у једном малом месту каква је била Ћуприја, била је изузетно одговорна. Тако је за време великих епидемија заразних болести, нарочито шарлаха, др Драгица вршила вакцинацију деце у ыупријским школама.

Била је изузетно активна и у друштвеном животу Ћуприје. Помагала је разна удружења и појединце. Уписана је као велики добротвор Женске подружнице, са прилогом од 1000 динара за изградњу нове зграде Женске запатеке школе 1927. године. У истој школи је неколико година држала наставу из предмета хигијена и то без хопорара.

Током Другог светског рата радила је као приватни лекар и примала пацијенте у својој кући у Курсулиној улици, која је поред ординације имала и добро опремљену лабораторију. Вратила се на рад у ыупријској болници 1952. године када је постављена за хопорарног шефа Интерног одељења и шефа Инфективног одељења. На тим позицијама је радила до своје смрти.

Била је активан члан Српског лекарског друштва, за које је објавила неколико научних радова. После Другог светског рата била је један од оснивача Подружнице „Поморавље“ са седиштем у Ћуприји. Преминула је 1. маја 1960. године оставивши за собом супруга Живојина и ћерке Јелисавету (рођену 1925. године) и Милану (рођену 1928. године)¹.

ЗНАМЕНИТЕ

БУПРИЧАНКЕ

Домаћичка школа Добричево

У међуратној Југославији најважнија привредна грана била је пољопривреда, а највећи проценат становништва живео је на селу. Нарочито су се у лошем положају налазиле жене које су живеале на селу, без одговарајућег образовања, свести о хигијени и методама заштите од разних заразних болести. Са друге стране Добричево, као угледно пољопривредно добро, односно државни сточни завод, наметнуло се као прави избор за образовање женске деце са села. Поред тога што се налазило у близини Буприје, имало је одличне услове за практични рад. Треба поменути да је у Добричеву у то време постојао и прелено уређен парк са малом ботаничком баштом.

Домаћичка школа у Добричеву отворена је 1928. године. Иницијатива за отварање једне овакве специјализоване школе потекла је од председника Обласног одбора Моравске области Александра Васића, који је истовремено иницирао и отварање плетарског течаја при Обласној пољопривредној школи у Буприји. Домаћичка школа у Добричеву, односно њена зграда, изграђена је средствима Моравске области и Министарства пољопривреде и вода. Први управник школе био је Петар Бунушевац, иначе управитељ Обласне пољопривредне школе у Буприји. Занимљиво је да је током изградње школског објекта, Добричево обилазио краљ Александар и неколико министара из владе.

У овој школи је била предвиђена обука и народно просвећивање женске омладине, нарочито са села и добрим делом неписмених. Поред општих школских предмета који су се изучавали и у осталим школама, овде су изучавани и предмети из области сточарства, живинарства, грађинарства, затим конзервирање воћа и поврћа. Такође, девојчице су стицале знања из хигијене, указивања прве помоћи, неге одојчади, распознавања и чувања од заразних болести и турберкулозе. Од просторија, школа је располагала са две учионице за теоријску и практичну наставу и просторијама за смештај деце. Школа је била интернатског типа и у већем делу школске године била пуна деце, која су тек на распусту одлазила својим кућама.

Домаћичку школу су похађале девојчице из великог броја села Моравске области (касније баповине). Приликом отварања школе уписано је њих тридесет. Обласни одбор плаћао је наставнике, док су неки попут др Драгице Поповић Шећер (предмет хигијена) бесплатно држали наставу. На крају сваке школске године ученице су полагале теоријски и практични испит после чега су биле ослободјаване за живот и рад на селу. Дугогодишња наставница и управница школе била је госпођа Ружа Матијевић. Школу су помагали и угледни Бупричани попут трговца Мише Ристића са супругом, који су на крају сваке школске године награђивали најбоље ученице. Од других активности, ученице су са својим наставницима редовно приређивале изложбе ручних радова и конзервираног воћа и поврћа, одлазиле на екскурзије и организовале пригодан културно-уметнички програм за важне госте.

ЗНАМЕНИТЕ

ЋУПРИЧАНКЕ

Христина Бошковић

(1864-1956)

Рођена је у Алексинцу. У Београду је завршила Вишу женску школу. По занимању је била учитељица и једна од пионирки у борби за остваривање женских права у јужној и централној Србији. Била је чланица Одбора Друштва Црвеног крста Моравске бановине, Обласног одбора јадранске страже, Женског удружења Српска мајка, Југословенског учитељског удружења, Женског хришћанског покрета, Савеза трезвене младежи, Одбора Госпођа кнегиња Љубица и многих других. Била је уредница дечијег листа Славуј и бришула се о раду Женске радничке школе.

Христина је била једна од првих жена која се у Нишу залагала за равноправност полова, и то већ пола века након што се у Нишу по први пут организује школовање за женску децу, и у време када директори виших школа и гимназија у Нишу и Србији инсистирају на томе да мушко и женско образовање мора бити одвојено и суштински различито. Заступала је тезу о потпуној равноправности полова, обзиром да су жене већ биле равноправне у раду, а у правима нису. У погледу еманципације жена била је под утицајем идеја Светозара Марковића и Џона Стјуарта Мила.

Као учитељица основне школе, Христина је пред крај 19. века била распоређена на рад у Ћуприји. Радила је у мушкој и у женској основној школи (тада су школе биле подељене). На празник Светог Саве 1889. године одржала је говор о потреби образовања женске деце. Један од првих говора овакве врсте и тематике који су могли да се чују у оновременој Србији, одржан је у Ћуприји у једној гостионици. Како је предавање „О еманципацији женскиња“ у једној малој вароши било примљено и какве су биле реакције оновремених Ћупричана, Христина је записала:

„Чим је био објављен програм забаве, одмах се по чарији и за кафанским сивадовима почело говорити о необичној теми. Интелигентнији свей радовао се што ће на једнаке палачком концерту да чује нешто ново, а не вичито оно стереотипно: „Расијко је био син Сивана Немања...“. Али проститим људима никако се није свиђала чудна страна реч еманципација, а још мање им се свиђале њене евентуалне последице у пракси.

Жена и Свети

ЗНАМЕНИТЕ

ЋУПРИЧАНКЕ

Марија Мања Јовановић

(1911-1999)

Помало заборављено име ђупријског спорта, незаслужено остављено на маргинама историје и заклоњено успесима великих атлетичара, јесте име знамените Ћупричанке Марије Јовановић, поштоване и цењене тетка Мање, првог професионалног тренера гимнастике у Ћуприји и великог прегаоца у развијању физичке културе омладине.

Ова велика спортска радница рођена је у Прагу у тадашњој Аустроугарској, док је детињство и рану младост провела у Црвенки. Још тада је била активна у спорту као чланица тамошњег соколског друштва. У Ћуприју се доселила за време Другог светског рата 1941. године. Чим су прилике дозволиле, по окончању рата, почела је да се заузима за обнављање спортских друштава у граду, у првом реду гимнастичког (соколског). Заједно са још неколико угледних Ћупричана, заљубљеница у спорт, Мања Јовановић је била оснивач Гимнастичког клуба који је радио у оквиру Друштва за телесно васпитање „Партизан“ 1948. године. ДТВ „Партизан“ је у ствари формални наследник некадашњег Соколског друштва, али у друтачјим друштвено-политичким околностима. Велика сала и терени иза некадашњег Соколског дома, постали су део „Партизана“, у коме су се поред гимнастике, омладинци бавили и другим спортовима.

Иако (у почетку) није имала формално образовање за физичко васпитање деце, Мања Јовановић је то одлично радила. Временом је похађала потребне курсеве, усавршавала се и постала незамењива у градским спортским активностима. Поред управе у „Партизану“, Мања Јовановић је била и прва начелница Гимнастичког друштва. Била је члан Среског слетског одбора и водник предњачког збора од оснивања Гимнастичког друштва. Била је републички и савезни судија на многим слетовима и такмичењима у читавој Југославији.

Статус професионалног предњача у Гимнастичком друштву Мања Јовановић је стекла 1957. године и у ДТВ „Партизан“ је радила до пензионисања 1972. године. Под њеним будним оком стасавале су генерације младих гимнастичара свих старосних категорија, од пиомира до омладинаца и сениора. У својој дугогодишњој каријери највише је радила са женском децом. Тетка Мањине младе гимнастичарке су побеђивале на градским, среским, републичким и савезним такмичењима. Учествовале су на великом гимнастичком митингу у Загребу, популарној Гимнастради на којој су оствариле запажене резултате, затим, на приредби на стадиону ЈНА у Београду поводом прославе Дана младости 1961. године, што је у то време оцењивано као огроман успех. Организовала је многа такмичења, приредбе и јавне наступе у граду, на среском нивоу и републици, са својим вежбама учествовала у обележавању многих градских јубилеја, попут Дана ослобођења.

За свој рад награђена је многим признањима и одликовањима, између осталог и Октобарском наградом града Ћуприје и најзначајнијим републичким и савезним одлицима. Марија Јовановић, тетка Мања, потпуно заслужено носи снитет прве жене професионалног спортског радника у Ћуприји, легенде ђупријске гимнастике и спорта уопште и изузетно марљивог делатника у раду на физичком васпитању деце и омладине.

ЗНАМЕНИТЕ

ЋУПРИЧАНКЕ

проф. др Милана Поповић Роловић

(1928-2005)

Највећи и најзначајнији дечији нефролог у историји српске/југословенске медицине, жена која је достигла највеће висине професионалног и научног рада, потицала је из угледне ћупријекe лекареке породице Поповић. Рођена је децембра 1928 у Ћуприји. Ту је завршила основну школу и Гимназију после чега је отишла у Београд и наставила традицију својих претходника који су се определили за медицину.

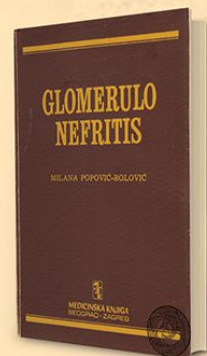
Медицински факултет у Београду завршила је 1954. године. Као студент била је ангажована као демонстратор на Хемичком институту и у Интерној клиници. По завршетку студија, кратко је радила на Хемичком и Фармацеутском институту Медицинског факултета, да би 1957. године била примљена на рад у Универзитетској дечјој клиници у Београду (где је дочекала пензију). После четири године завршила је специјализацију из педијатрије.

Научна каријера је упоредо са професионалном све време ишла узлазном путањом. Исте године када је специјализирала педијатрију, 1961. Милана је изабрана за асистента на предмету педијатрија Медицинског факултета у Београду. Докторирала је медицину 1971. године, убрзо постала доцент, да би 1987. године напредовала до звања редовног професора. Од почетка своје научне каријере тежила је усавршавању и учењу новог. Као Фулбрајтов стипендиста, током 1964-1965. године усавршавала се из дечје нефрологије на Харварду. Касније (1980) је радила у Дечјем центру за болести бубрега у Сан Франциску, на одељењу за нефрологију у Филаделфији и Гајевој болници Лондонског универзитета. Пручавала је гломерулске и наследне болести код деце, као и методе активног лечења терминалне инсуфицијенције рада бубрега код деце. Објавила је преко 200 радова у земљи и иностранству. Неки од њених најпознатијих радова још увек су обавезна литература студената медицине.

Милана Поповић Роловић је 1980. године основала први центар за хемодијализу деце при Универзитетској дечјој клиници у Тиршовој. Ова институција је била једина такве врсте у некадашњој Југославији, а данас је једини референтни центар за дијализу у Србији. Прва је на овим просторима 1986. године започела трансплантацију бубрега код деце. Током наредне две године успешно је трансплантирано осам пацијената од којих је најмлађи био тежак свега десет килограма.

Проф. др Милана Поповић Роловић је била светски признати нефролог. Сарађивала је са колегама највишег професионалног и научног ранга из Америке и Европе. Била је председник Европског друштва за дечју нефрологију (ЕСПН) и дугогодишњи члан савета исте организације, консултант Светске здравствене организације у Комитету за класификацију развојних и наследних болести бубрега, члан уређивачког одбора првог међународног часописа за дечју нефрологију International Journal of Pediatric Nephrology, председник Нефролошке секције, носилац Повеље Српског лекарског друштва за организацију здравствене заштите и носилац Октобарске награде града Београда за достигнућа у медицини. Поред бројних награда и признања које је добила за своја огромна достигнућа, можда јој је најдраже било то што је Центар за хемодијализу и трансплантацију бубрега на Универзитетској дечјој клиници у Тиршовој понео њено име.

Иако јој је одлазак из Ћуприје врло тешко пао, због свих околности под којима се догодио, Милана никада није заборавила свој родни град. Увек се радо одзивала позивима из ћупријекe болнице за разне симпозијуме, семинаре и предавања. Ова знаменита Ћупричанка прославила је име свог града у читавом свету и по ко зна који пут утемељила тврду да је град на обали Мораве заправо прави дом врхунских медицинских радника.

ЗНАМЕНИТЕ

ЋУПРИЧАНКЕ

проф. Милица Барић

(1932-2019)

Милица Барић је била прослављена српска харфисткиња, професорка Факултета музичке уметности у Београду, дугогодишња чланица Београдске филхармоније и ошвиачица Удружења харфиста и пријатеља харфе Србије.

Рођена је у Ћуприји у породици Драгослава Јанковића, економисте запосленог у Фабрици шећера и дугогодишњег председника Соколског друштва. На јужном ободу града, у чешкој колонији код шећеране, провела је безбрижно детињство. Похађала је чешку основну школу „Јан Масарик“ и приватно ишла на часове клавира код гимназијске професорке Александре Попов, Рускиње која је са својим мужем по избијању Октобарске револуције уочиште нашла у Ћуприји. Од малих ногу била је опчињена харфом, односно, од тренутка када је у београдској опери први пут чула звук тог инструмента у „Русалин“ Антоњина Дворжака.

У Ћуприји је живела још неколико година по завршетку Другог светског рата, учествујући у раду црквеног хора, док извођење духовне музике није било забрањено од стране новог режима.

Ускоро је отишла у Београд где је углавном самостално финансирала своје школовање, најпре у нишкој, а затим и средњој музичкој школи. Већ 1950. године уписала је Музичку академију на одсеку харфе у класи професора Јосипа Пикела. Пожртвованост и предан рад резултирали су приступањем Београдској филхармонији још у студентским данима (1957), а затим и првом наградом на Југословенском такмичењу младих музичких уметника у Загребу 1959. године у конкуренцији харфиста. По завршеној Академији, поставила је усавршавање у Русији у класи легендарне харфисткиње Vere Дулове. Уследили су бројни наступи широм земље и у иностранству, на радију и телевизији, такмичења, фестивали и велики број награда. Наступала је са бројним оркестрима и ансамблима, солистички и сарађивала са најпознатијим светским диригентима.

Годинама је помагала Музичку омладину Београда популаризујући харфу као један нови, дотле непознат инструмент. У Музичкој школи „Станковић“ и панчевачкој музичкој школи била је оснивач одсека харфе и радила као наставник харфе. Учествовала је у обнављању рада Школе за основно музичко образовање у свом родном граду, названој по Душану Скворчану. На Факултету музичке уметности у Београду радила је као професорка харфе од 1975. до пензионисања 1997. године. Свој последњи солистички наступ остварила је маја 2007. године.

Знаменита Ћупричанка Милица Барић, рођ. Јанковић, била је између осталог чланица Удружења музичких уметника Србије, добитница награде за животно дело Удружења музичких и балетских педагога Србије и носилац признања за врхунски допринос националној култури. Оставила је неизбрисив траг на музичкој сцени Србије и региона и поставила основе развоју харфизма.

Приликом обележавања 95 година од оснивања Соколског друштва „Душан Силић“ у Ћуприји 2001. године, Милица је поклонила соколску заставу овом удружењу, коју је њена породица чувала скоро 60 година, а коју је наследила од свог оца, дугогодишњег председника Ћупријских сокола. Њена последња посета родној Ћуприји догодила се априла 2017. године приликом промоције романа „Век једне жене“ ауторке Живке Радовановић Илић. Поред тога што је била непревазиђена харфисткиња, остала је упамћена као омиљена професорка и менторка међу својим студентима.

У аутобиографској књизи „Прича о харфи“, Милица Барић је своју љубав према музици и харфи представила овако:

„Будимо срећни што се бавимо музиком, чак и у овим лудим временима која су дошла, када у брзини изгледа да нам само новац и слава могу допрети радост. А није тако. Музика је кључ. Стварање нечег магичног као што је музика, поготово на овом нашем небеском инструменту – краљици инструмената, то треба да буде највећа награда.“

ЗНАМЕНИТЕ

ЋУПРИЧАНКЕ

Милица Ценић

(1921-1941)

Милица Ценић представља само једну у низу трагичних личности Другог светског рата, првоборца и хероину Народноослободилачког покрета у Ћуприји, симбол антифашизма и вечите борбе за слободу.

Рођена је у Ћуприји у великој породици Велисава и Лепосаве, која је бројала деведоро деце. Милица је била наочита и бистрог ума, у својим визионарским погледима на свет истицала се још од средњошколских дана. Њен интелект је највише дошао до изражаја у Гимназији, односно Ћачкој литерарној секцији „Јакшић“, једном од најактивнијих културних удружења у Ћуприји између два светска рата. Иако је била у оквиру школе, ова секција је перфектно деловала локално, организујући приредбе и књижевне вечери отворене за грађанство. Кроз рад у овој секцији, који је подразумевао писање радова и беседа о одређеним књижевним темама, Милица је „запала за око“ наставницима који нису били одушевљени њеним ставовима по питању социјалне правде, опстанка и напредовања обичног

човека у тадашњем друштву. Проучавање хуманизма Максима Горког (једног од идеолога Совјетског Савеза), такође је Милицу узело за зло, због чега је, између осталог, маја 1940. године искључена из школе на годину дана.

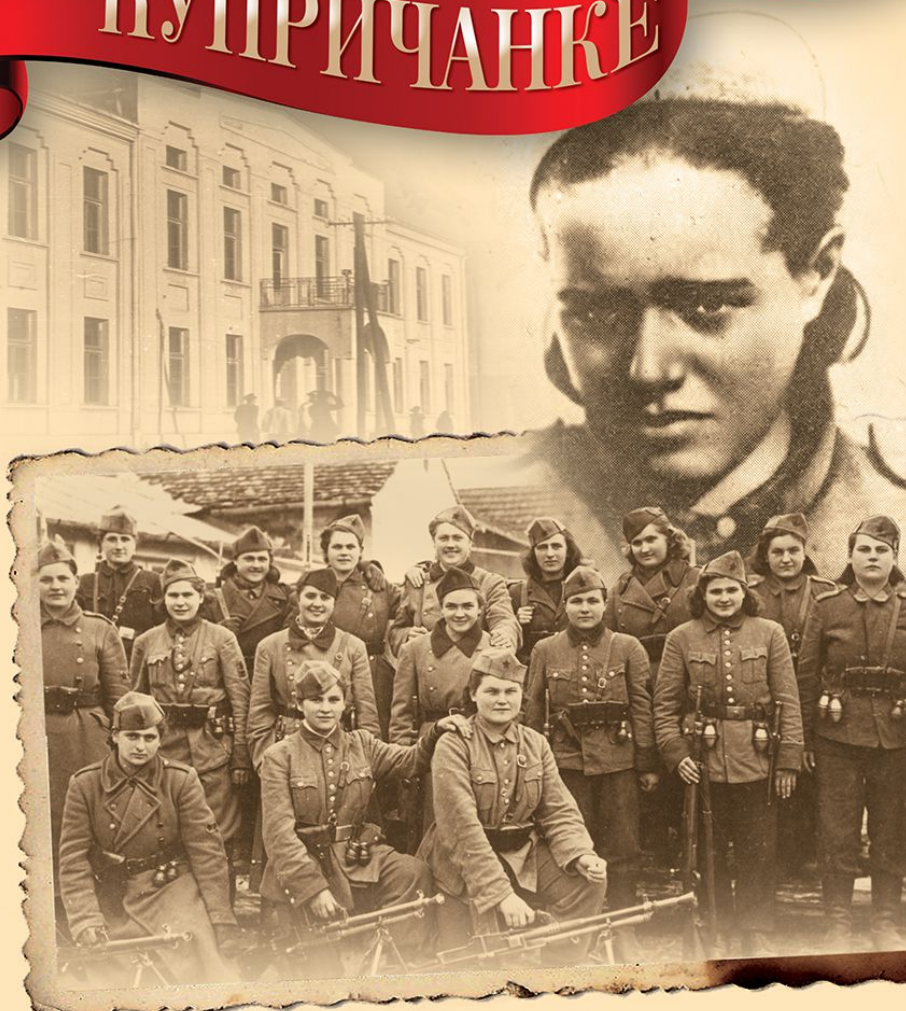
Пре тога Милица Ценић је, са још неколико политички ангажованих гимназијалаца крајем 1939. године приступила комунистичкој омладини (СКОЈ). Треба имати у виду да је Милица и пре приступања КПЈ била „политички ангажована“, приликом народних зборова Југословенске народне странке - „Борбаша“, заједно са Живком Пешић, чији је отац Драгомир био кандидат те странке у Ћуприји.

На почетку Другог светског рата, Милица је, заједно са још неколико скојеваца чак два пута хапшена. Други пут је у затвору провела скоро месец дана. Одмах по изласку прикључила се Параћинско-ћупријском партизанском одреду и заједно са својим саборцима покушавала да приволи становништво ћупријских села на отпор окупатору. Учествовала је у диверзијама у Сењском Руднику и Сисевцу и другим ћупријским селима. Судбина је уредила да буде међу двадесетак опкољених и заробљених партизана у деспотовачком селу Липовици крајем новембра 1941. године. Сви заробљени спроведени су у један од ћупријских затвора, где су провели око месец дана. Говорено им је да ће бити одведени у Немачку на принудни рад. Међутим, то је била лаж. Спроведени су у воз за Лапово, где су 23. децембра 1941. године стрељани. До железничке станице пратила их је тупа поворка састављена од родбине и пријатеља, машући им по последњи пут.

Непоколебљива Милица Ценић је у својим последњим данима које је проводила у затвору написала неколико писма својој породици.

У последњем писму, између осталог је стајало:

„Драга Љубо, јуче је било сунчење за нас 20. Изрекли су нам смртну казну. И шаман смо хтели да пођемо, кад изађе шумач и рече да ће да нам суде поново и можда неће на смрт иећи на принудан рад. Ни један мишић не заигра. Ја запевам Интернационалу. Нико није молио, нико није плакао...“.

ЗНАМЕНИТЕ

ЋУПРИЧАНКЕ

Нада Аранђеловић

Била је прослављена српска балерина. Рођена је у Ћуприји 1915. године у породици генерала Николе Аранђеловића. Била је пето и најмлађе дете. Занимљиво је да је њена мајка Наталија Аранђеловић провела прве године Великог рата у Ћуприји о чему је писала у свом дневнику.

По пресељену у престоницу родитељи уписују Наду у Балетску школу прослављене руске професорке Јелене Пољакове. Ову школу је похађала од 1928. до 1935. године када је постала стипендиста Фонда краљице Марије Карађорђевић, захваљујући чему се усавршавала у Паризу код најбољих професора тог доба. Дебитовала је априла 1938. године у улози Одеге у Лабудовом језеру П. И. Чајковског. Те године ангажована је у Балету Народног позоришта у Београду и ту остала до 1946. године. Одиграла је више главних улога у балетским представама, у балетским нумерама на музику других композитора и балетским дивертисманима, са прваком Балета Народног позоришта Милошем Ристићем преређивала је самосталне балетске концерте у Коларчевој задужбини. По завршетку Другог светског рата одлази на паступ у Париз (1946), после чега се више није вратила у Југославију. Наступала је у Бриселу у Краљевском позоришту дела Моне и Лондону у Краљевској опери Ковент Гарден са трупом „Оригинални руски балет Колонела де Базила“. Од 1948. године паступа у Јужној Америци, под именом Нађа Ангелова. Била је примабалерина у балетској трупи „Васили Ламбринос“ и наступала на најпознатијим сценама Уругваја, Бразила и Аргентине, попут Одеона, Театро Политеамо, Театро Мајо, Театро Мунисипал, Театро Сан Мартин и др. Била је кореограф, а касније и педагог балетске трупе „Ballet del Sir“ од 1960. до пензионисања 1984. године.

Да се радило о вансеријској балерини и потпуно заслужено једној од три велике примабалерине међуратне београдске сцене сведочи и изјава композитора Миленка Живковића, у којој између осталог стоји:

„Њена мека и транспарентна игра руку, њени гинки и стабилни кораци, лаки скокови, сигтна и равномерна игра на претима, задивљујући пируети, затим фина пропорција и еластичност телесне конструкције, све се то сливало у складну симфонију покрета.“

Током читаве балетске каријере Наду Аранђеловић је красила савршена класична балетска техника и уметничка изражajност. Била је изузетно популарна код публике и често је добијала позитивне стручне критике. Најпознатије улоге које је остварила у Народном позоришту су Коломбина (Р. Шуман, Карневал), Аспазија (Ш. Гуно, Валпургијска ноћ), Флора (Ј. Лапер, На балетском часу), Шарлота Чели (В. А. Моцарт, Балерина и бандити), Млада девојка (К. М. Вебер, Сан о ружји).

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
У БЕОГРАДУ

Вечерња представа Код Споменика

Гостовање гда Наде и Ангелине Аранђеловић

У суботу, 16 априла 1938 године
(88 пут)

ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО

Четириактна балетска опера на руском језику
Музика и либрето: Александар С. А. Даргомижски
Даргомижски

ПРИМЕРИ ЧИНИ		ТРЕЋИ ЧИН	
Прва сцена —	— на А. Даргомижски, с. с.	Одега —	— на А. Даргомижски, с. с.
Прва сцена —	— на С. С. С. С.	Одега —	— на А. Даргомижски, с. с.
Прва сцена —	— на С. С. С. С.	Одега —	— на А. Даргомижски, с. с.
Прва сцена —	— на С. С. С. С.	Одега —	— на А. Даргомижски, с. с.
Прва сцена —	— на С. С. С. С.	Одега —	— на А. Даргомижски, с. с.
Прва сцена —	— на С. С. С. С.	Одега —	— на А. Даргомижски, с. с.
Прва сцена —	— на С. С. С. С.	Одега —	— на А. Даргомижски, с. с.
Прва сцена —	— на С. С. С. С.	Одега —	— на А. Даргомижски, с. с.
Прва сцена —	— на С. С. С. С.	Одега —	— на А. Даргомижски, с. с.

ЦЕНЕ МЕСТА

КАТЕГОРИЈА	ПРВА ГАЛЕРИЈА	ДРУГА ГАЛЕРИЈА	ТРЕЋА ГАЛЕРИЈА
Лоба	400	300	200
Фоклаа I риз	80	60	40
Фоклаа II риз	60	40	30
Саванте	30	20	10

Издава, 17 новина СРЕДЊИ МИШ (девојка), БЕЛА БОЛЕСТ (вечерња). — Цена места од 3 до 30 д

Почетак тачно у 8 часова увече

ЗНАМЕНИТЕ

ЋУПРИЧАНКЕ

Вера Николић

Највећа југословенска атлетичарка свих времена, светска рекордерка и једна од знаменитих Ћупричанки, рођена је у деспотовачком селу Грабовици 1948. године. Основну школу и Гимназију завршила је у Ћуприји где је учествовала на школским такмичењима у атлетици. Када је са 13 година победила на школском кросу, легендарни атлетски тренер Аца Петровић, иначе професор географије, предложио јој је да сарађује.

После само годину дана, Верин таленат и стручност Аце Петровића дали су резултате. Вера је почела да побеђује на кросевима широм Србије и Југославије. Тако је са 14 година постала првакиња државе на 600 метара, после победе над познатом атлетичарком Динама из Загреба, Дубравком Чигир. Била је јуниорка чијим су се резултатима и још више могућностима сви дивили. Наредне, 1965. године на првенству Балкана у Атини, иако још није била пунолетна, победила је у категорији сениорки и постала најмлађа атлетичарка која се окитила златним одличјем у овом такмичењу.

Септембра 1966. године, са непуних 18 година учествовала је на Европском првенству у Будимпешти и у трци на 800 метара освојила прво место, резултатом 2:02,6 победивши фаворизовану и искуснију Жужу Сабо. Ћуприја јој је приредила величанствен дочек. У центру града се окупило неколико хиљада људи. То је била прва златна медаља на европским првенствима за Југославију. Због тог успеха је добила назив Златна Вера. Крајем године је по избору листа Спорт, проглашена за спортисту године у Југославији. Занимљив је интervју који је дала за чувени загребачки децениј лист Плави вјесник новембра 1966. године:

....Ипак, верујем да ће све бити добро. Мислим да ћу успети да остварим обе жеље: да положим матуру и да поставим светски рекорд. Јој, да знате како жарко желим да поставим тај светски рекорд!"

Две године касније јула 1968. Вера је направила праву сензацију на лондонском „Кристал паласу“ и у окршају са највећом надам британске атлетике Лилијан Борд поставила светски рекорд на 800 м резултатом 2:00,5. Конзервативна лондонска штампа била је затечена победом југословенске атлетичарке. Међутим, Вера Николић је врло брзо прихваћена као светска првакиња. Лист Дејли Телеграф је закључио:

„Победник је била југословенска девојка очију боје лешника. Вера Николић, која је већ европска првакиња, а сада држи и светски рекорд. Николићева је показала како је све то лако, плешући у одушевљену на стази два минута после своје еписке трке“.

Исте године уследило је још једно велико такмичење, Олимпијске игре у Мексику, на којима је Веру победно притисак јавности, те је одустала у полуфиналној трци. Колико је овај неуспех утицао на њу, сведочи чињеница да је убрзо напустила Ћуприју и прешла у АК „Динамо“ из Загреба код славног тренера Леа Лапа. На наредном Европском првенству у Атини 1969. године освојила је бронзану медаљу. Две године касије, 1971, на Европском првенству у Хелсинкију још једном се окитила златним одличјем.

На последњем такмичењу пре престанка професионалног бављења атлетиком, Олимпијским играма у Минхену 1972. године Вера је освојила пето место, са новим југословенским рекордом 1:59, 5. Репрезентативни (југословенски) дрес носила је укупно 82 пута, оборила је 13 државних рекорда и 18 пута била првакиња Балкана

Напустила је трчање 1974. године и запослила се у једној загребачкој општини као чиновник. После распада СФРЈ са породицом се вратила у Србију. Доселила се у Крушевац и у тамошњем атлетском клубу је радила као тренер до 2007. године. Данас пензионерске дане проводи у Крушевцу пазећи на бројне упуке.

Вера Николић (Басић) је била и остала највећа српска (југословенска) атлетичарка и легенда краљиче спорта.

ЗНАМЕНИТЕ

БУПРИЧАНКЕ

Женска Подружина

Прво женско друштво у Србији основано је у Београду маја 1875. године као организација жена са циљем да ради на националном, хуманом, привредном пољу и образовању и васпитању женске омладине. Ово друштво издавало и свој лист под именом „Домаћица“, основало „Радничку школу“ где су се девојке училе ткању и шивењу, „Пазар“ где су продаване женске рукотворине, „Бачку трпезу“ и „Дом старца“. Један од главних циљева било је оснивање огранака Женске подружине широм Србије.

Новембра 1885. године, за време Српско-бугарског рата, у Буприји је основан огранак Женске подружине, чији су циљеви првенствено били усмерени на помоћ српским рањеницима. Подружину су водиле супруге уважених трговаца, официра и правника, односно припадника елитног слоја варошког становништва. Када је рат са Бугарима завршен, чланице ове организације су свој рад усмериле на помагање сиромашним ученицима основне школе у Буприји, организовањем забава/игранки на којима су прикупљани добровољни прилози. Прва председница Женске подружине у Буприји била је Љубица Пеливановић, супруга уваженог правника и политичара Антонија Пеливановића, оснивача Бупријске читаонице. По њеном пресељењу у Београд, рад бупријске Подружине је полако бивао успорен, због чега је на крају 19. века она уташена.

Иницијативом Живке Радојковић, супруге трговца и банкара Милосава Радојковића, народног посланика из Буприје, 1904. године обновљен је рад Женске подружине. Главни циљ обновљеног друштва био је да васпитава и спрема женску омладину за живот, посебно женску децу без родитеља и децу сиромашних родитеља из Буприје. Управу су сачињавале, као што је то био случај са првом Подружином, imuћније госпође, супруге богатих трговаца, интелектуалаца, правника, лекара и политичара.

Иете године када је обновљена, Подружина је отворила своју Женску запатску школу и Фонд за помагање сиромашних ученица, да би следеће 1905. године отворила и Забавиште за предшколску децу. За време Првог светског рата и окупације школа није радила, али Подружина јесте. Њене чланице су припремале и шиле рубље за српске војнике на фронту.

Подружина је својим средствима и добровољним прилозима грађана успела да сагради 1927. године зграду за потребе свог Дома и своје Женске запатске школе. Већи добротвори су били: трговац Милосав Радојковић са 5.000 динара и лекари др Јосиф Видаковић, др Здравко Ивковић и др Драгица Поповић-Шеферов, сваки са по 1.000 динара. Активне чланице ове подружине које су се ангажовале око подизања Дома Подружине биле су и супруге лекара у Буприји: Стана, супруга др Здравка Ивковића, Зора, др Јосифа Видаковића, Вука, др Радомира Марковића, Милка, др Вукотге Божовића, Загорка, др Милоша Шариха и Смиља, др Андрије Бурашковића, окружног ветеринара.

Све до 1930. године, Подружину је водила Живка Радојковић, која се због породичне жалости повукла са дужности председнице и изабрана за почасну председницу. За своје заслуге и дугогодишњи предан рад, Живка је, заједно са Љубицом Симић, њеном наследницом на месту председнице Подружине, приликом прославе 25. годишнице рада обновљена Подружине, награђена Орденом Светог Саве V степена.

Поред помагања свим споретским и културним организацијама у Буприји и ближој околини, одговорног вођења своје школе и узимања учешћа у свим локалним акцијама прикупљања помоћи (маскенбали, игранке, представе, концерти, базари), Женска подружина је између два светска рата, у оквиру својих скромних могућности помагала и многе друге организације и појединце. Тако је у бројним извештајима који су достављани централу у Београду и штампани на страницама часописа „Домаћица“ остало записано да је Подружина женског друштва у Буприји помагала организације Црвени крст и Коло српских сестара из Сарајева, Лигу против туберкулозе, Удружење потомака погинулих официра у рату, Певачко друштво Мокрањца из Скопља, Добротворну задругу Српкиња из Загреба, Југословенски женски савез, Одбор за подизање цркве у Хоргошу и многе друге.

ЗНАМЕНИТЕ

БУПРИЧАНКЕ

Женска занатска школа

У првој половини прошлог века у Буприји је постојала Женска занатска школа, коју је 1904. године основало удружење Женска подружница из Буприје. Првих неколико година ова школа је радила у згради Основне школе, односно данашње ОШ „Ђура Јакшић“, да би од 1909. године морала да се пресели у приватну зграду у којој ће радити до завршетка Великог рата.

Школу је издржавала Подружница Женског друштва од улога својих чланица, уз финансијску помоћ Општине и донације имућнијих грађана. За школовање су примапа женска деца, најчешће сиромашних родитеља, после завршене основне школе. У школу је сваке године уписивано између 30 и 60 ученица. Школовање је у почетку трајало четири, да би касније било продужено на шест година. Ученице су у школи училе шивење одеће и рубља, плетење, хеклање, везење и израду других украсних радова. Сваке школске године проглашавана је најбоља ученица и награђивана шиваћом машином, док су остале ученице награђивале маказима за кројење, иглама за плетење, ћерџефом за вез, школским књигама и новчаним наградама.

У току Првог светског рата школа није радила. После ослобођења земље, школа је 1920. године променила назив у „Женска раденичка школа“. Исте године, школа је добила од Америчке хуманитарне мисије четири шиваће машине. Бупријска општина је за изградњу зграде за ову школу откупила плац у главној улици. На том плацу саграђена је школска зграда која је коштала 200.000 динара. Пројекат за нову зграду школе бесплатно је израдио општински инжењер Сима Стамболић. Изградња је завршена 1927. године, а свечано отварање Женске занатске школе извршено је 10. новембра 1927. године.

Од просторија, школа је располагала са две учионице, канцеларијом и предсобљем. Од особља, у школи су радили наставници које је плаћала Подружница, док је остале плаћало надлежно министарство. Често се дешавало, да су због недостатка новца, неки наставници радили волонтерски. Тако је забележено да своје хонораре пишу плаћивали свештеник Димитрије Леринчанац, учитељ Раде Скочибушић и докторка Драгица Поповић Шећеров.

Школска слава, Свети цар Константин и царица Јелена сваке године је прописно обележавана и прослављана. Ученице и наставно особље били су врло активни у друштвеном и хуманитарном раду. Увек када је требало помагати сиромашне или прикупљати помоћ услед неких непредвиђених околности, оне су се прве одазивале и приређивале разне изложбе радова, приредбе и представе.

У промени политичко-друштвеним околностима после Другог светског рата, рад Женске занатске школе трајао је до 1947. године, када је школа укинута. Поново је почела са радом 1952. године, под називом „Занатска стручна школа“, да би 1957. године била коначно затворена.

У згради некадашње Женске занатске школе, 1958. године отпочела је са радом Средња медицинска школа. Ту је неко време била смештена и Зубна станица са зубном амбулантом и зуботехничком лабораторијом. Касније су се у тој згради налазиле управа СИЗ-а за културу општине Буприје, СИЗ-а основног васпитања и образовања општине Буприје, Вишер Брокер штедионица и канцеларије општинских одбора политичких странака Буприје. Зграда је срушена јануара 2000. године, и на том месту је изграђена стамбена зграда.

ЗНАМЕНИТЕ

ЋУПРИЧАНКЕ

Живка Дамњановић

(1918-1942)

Била је револуционарка и партизански првоборац у Народноослободилачком покрету. Рођена је 1. фебруара 1918. године у селу Врбовцу код Смедерева у породици Николе и Косаре Дамњановић. Ова породица се доселила у Ћуприју 1934. године када је отац Никола добио посао као општински писар.

Похађала је ыупријску Гимназију у којој је била један од најбољих ђака. Нарочито је била активна у ђачкој литерарној секцији „Јакшић“. По положеном вишем тежајном испиту уписала је Пољопривредни факултет у Београду у жељи да се по завршетку студија врати у Ћуприју и запосли у Добричеву. Упоредо са студијама радила је као васпитачица у интернату Учитељске школе у Вршцу. Ускоро је променила факултет и уместо пољопривреде определила се за права. Као студенткиња често је путовала и живела на релацији Београд-Ћуприја.

Изузетно активна и енергична у својим настојањима да побољша положај обичних људи у малим срединама, Живка Дамњановић је постала један од оснивача Културно-просветног клуба у Ћуприји. Ово удружење сачињено од студената, интелектуалаца и службеника основано је 1938. године и до почетка Другог светског рата организовало бројна предавања, трибине, позоришне представе и др. У оквиру удружења радила је и библиотека у једној приватној кући.

Већ паредне године, Живка Дамњановић је постала члан илегалне Комунистичке партије Југославије. Њен рад у унутрашњости био је врло запажен. Постоје наводи да је захваљујући њој први пут у Ћуприји обележен 8. март као Дан жена, 1940. године, и то у Ади, тајно, у присуству двадесетак симпатизерки и припадница КПЈ.

На почетку Другог светског рата у Југославији, партија јој је дала у задатак организовање оружаног отпора окупатору у Поморављу. Постала је политички комесар партизанско-ыупријске партизанске чете која је вршила нападе на непријатељске посаде у поморавским селима и рудницима и пропагандну активност међу становништвом.

„Нијег раста и оштрих покрета, дуге црне косе и лепа лица, богате и живописне речи, Живка је пролазила кроз сплетове илегалних путева, увек добро наоружана и спремна на отпор и у граду и на отвореном положају, одлучна и брза рефлекса, збуњујући својом храброшћу и осведочене борце.“

„Била је и бомбаш и комесар чете, пушкомитраљезаш кад то нико није очекивао, одлучан присталица борбе у првом сусрету са четничким командантом Илијом Узелцем, радо слушајући пропагандист у ослобођеним рударским насељима, међу селишима, оштар пресудитељ када је требало одмерити казну петоклопањима, интендант чете када се делила храна, руководилац „политичких часова“, први партијски секретар у чети о којем преживели борци, сви до једног, у својим забелеђеним сећањима нису могли, и нису хтели, да не кажу своју реч, о храброј партизанки, свом руководиоцу.“

Септембра 1941. године, после хапшења и стрељања тридесетак бораца ове чете, организована антифашистичка борба у Поморављу је замрла. Живка Дамњановић је своју борбу и пропагандни рад наставила у Шумадији, подно Космаја. Њен трагични живот завршен је 24. децембра 1942. године у Младеновцу када је после напада на двојицу немачке официре извршила самоубиство.

У поруци која је за њом остала, записано је:

„Непоколебљиво верујем у правичност наше велике Партије, Са том вером идем у сигурну смрт. Са дрљарским поздравом: Смрт фашизму - Слобода народу!“

ДАМЊАНОВИЋ
ЖИВКА
1918-1942

ЗНАМЕНИТЕ

ЋУПРИЧАНКЕ

Зорка Ђекић

(1938-2020)

Била је професор физичког васпитања у пензији и прва легенда женског спорта у Ћуприји. Спортску каријеру је започела као пионирка АК „Будућност“ и у ДТВ „Партизан“. Тада се вежбало сезонски, лети на отвореним теренима а зими у сали. Њен таленат се исказао у дисциплини трчање на крос стази дужине 600 и 800 метара. У сали је вежбала гимнастику и кошарку, а такмичила се у вишебоју и на кошаркашким турнирима. Уписала је и завршила Средњу физкултурну школу у Земуну и била прва жена у Ћуприји која је завршила кадровску школу у области спорта и физичког васпитања. Као члан школске екипе освојила је првенство Београда у кросу на 600 м. По завршетку школе активно се укључила у рад ДТВ „Партизан“. Ту је водила часове телесног вежбања са пиониркама и омладинкама спремајући их за слетове, физкултурне академије и вишебојска такмичења.

Са кошаркашком секцијом наступала је на зимским турнирима који су се одржавали за време школског распуста у сали ДТВ „Партизан“, а преко лета на турнирима КСС Србије за првенство Србије. Због недостатка финансија, женска кошаркашка секција је морала да одустане од завршног турнира. Као члан Атлетског клуба „Будућност“ на јуниорском првенству Србије које је одржано у Ћуприји 1952. године, Зорка Ђекић је освојила прво место у дисциплини 600 м. Исте године, на првенству Југославије за јуниорке у кросу, у трци на 800 м освојила је такође прво место.

Просветну каријеру започела је 1961. године у Медицинској школи и цео радни век провела у њој. Пензионисала се 1989. године. Док је радила у школи, ванредно је завршила Факултет за физичко васпитање и стекла звање професора физичког васпитања. На школским спортским такмичењима највећи успех постигла је са одбојкашком секцијом када је наступила на завршном турниру школске 1975/76. годину. Готово читаву деценију била је директорка ове школе. У време њеног мандата, Медицинска школа је добила назив по Данилу Димитријевићу. Тада су основане и разне школске секције које су поред ученика, укључивале и велики број родитеља и уопште грађанства. Одлична организација разних приредби, курсева и такмичења и велика посећеност публике били су нешто што је красило ваннаставни програм школе у то време.

За успешан рад у школи, успехе у спортским активностима и ангажовање у друштвено-политичким организацијама, Зорка Ђекић је била награђена бројним признањима. Тако јој је 1975. године уручена Октобарска плaketа од стране Општине Ћуприја. Сматра се да је била највестражица спортскиња Ћуприје свих времена.

У породици Ђекић њен супруг Предраг био је признати кошаркашки радник и тренер, син Марко био је познати прволигашки голман у фудбалу, а кћи Снежана активна одбојкашица у ОК „Морава“. Највиши степен спортског мајсторства достигао је унук Браислав, као кадетски репрезентативац у кошарци, учесник првенства Европе за кадете и члан КК „Партизан“ и КК „ФМП Железник“.

